

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Pr-2092/2025-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu po sucu toga suda Domagoju Franji Frntiću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Davida Čovića iz Zagreba, Kuzminečka 8a, OIB: 36435283766, zastupanog po punomoćniku Danijelu Pribaniću, odvjetniku iz Zagreba, Ulica kneza Branimira 29, protiv tuženika OBALA GRUPA d.o.o., Zagreb, Planinska 13, OIB: 44536091541, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Sušiloviću, odvjetniku iz Zagreba, Kornatska 1, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 17. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, uz punomoćnika Danijela Pribanića, odvjetnika, te punomoćnice Ivane Kucelj, odvjetnice, kao i zamjenice punomoćnika tuženika Marine Sušilović, odvjetnice, dana 8. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I/ Odbija se konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"1. Utvrđuje se nedopuštenim nacrt odluke o otkazu ugovora o radu zbog ne-zadovoljenja na probnom radu koju je dana 3. travnja 2020. i 4. travnja 2020. s naznakom dana 6. travnja 2020. donio tuženik, kao i svaka druga odluka o otkazu ugovora o radu od bilo kojeg kasnijeg ili ranijeg dana, a koju je donio tuženik, bez obzira na to je li takva odluka donesena usmeno ili pisano, i bez obzira na to je li potpisana ili je nepotpisana, je li dostavljena ili nije dostavljena tužitelju, uključujući Odluku o otkazu ugovora o radu tijekom probnog rada od dana 06. travnja 2020. godine uloženu u sudski spis Općinskog radnog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem: Pr-2223/2020, kao i svako postupanje tuženika koje se može podvesti pod pojam konkludentne radnje radi prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženika, a temeljem kojih bi sve nacrta, odluka i postupanja tuženika, tuženik odjavio tužitelja iz Matične evidencije Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje s danom 30. travnja 2020. s naznakom nezadovoljenje na probnom radu, te takve odluke, nacrta i postupanja ne proizvode pravni učinak.

2. Raskida se radni odnos tužitelja i tuženika s danom donošenja ove odluke.

3. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju neto iznos od 6.789,82 eura / 51.157,90 kuna radi sudskog raskida radnog odnosa, s pripadajućom zakonskom

zateznom kamatom tekućom od dana donošenja odluke pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, uvećanoj za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referenta stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana.

4. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak, s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja odluke do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, odnosno kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, uvećanoj za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referenta stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od petnaest dana."

II/ Nalaže se tužitelju da tuženiku nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.250,00 eur, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kod tuženika radio temeljem ugovora o radu na neodređeno vrijeme, s probni radom od 3 mjeseca, i s plaćom od 7.000 kn neto (bruto plaća je bila 10.231,58 kn). Dana 30. travnja 2020. tužitelj je uvidom u sustav e-Građanin utvrdio da ga je poslodavac, ovdje tuženik, odjavio iz sustava mirovinskog osiguranja, s napomenom da nije zadovoljio na probnom radu, bez ikakve odluke o otkazu ugovora o radu. Prije nego je odjavljen s mirovinskog osiguranja, tužitelj je bio predmet šikane i pritisaka od strane tuženika, ne bi li pristao na sklapanje ugovora o radu za dvostruko manju plaću i konverziju radnog odnosa iz neodređenog u određeno vrijeme. Nadalje, da ne postoji odluka tuženika o otkazu ugovora o radu, iako je tuženik tužitelja odjavio s mirovinskog osiguranja dana 30. travnja 2020.. Odluka o otkazu ugovora o radu tužitelju nikad nije dostavljena, nikad je nije primio i ne zna po kojoj osnovi i zašto mu je otkazan ugovor o radu. S druge strane, nacrt odluke o otkazu ugovora o radu tužitelju je e-mail/om dana 4. travnja 2020. bez ikakvog potpisa ovlaštene osobe ili pečata, dakle samo kao nacrt u PDF-u u prilogu, poslao Hrvoje Tandara, neposredno nadređen tužitelju, koji prema statusu unutar tuženika i po sudskom registru, nema nikakvih ovlasti za zastupanje tuženika. Radilo se isključivo o nacrtu odluke, ne i o odluci o otkazu, a ona čak i da je bila odluka o otkazu, nije nikad dostavljena tužitelju u pisanom obliku. Na tom nacrtu odluke navedeno je da je ona napisana dana 6. travnja 2020. to jest dva dana nakon dana kad je nacrt poslan tužitelju na e-mail. Ovo ukazuje na to da se uistinu radi samo o nacrtu odluke, ali ne i o odluci o otkazu ugovora o radu. Kako odluka o otkazu ugovora o radu nikad nije dostavljena tužitelju, nije mogao početi teći niti otkazni rok, niti je mogao proizvesti druge pravne učinke. Tužitelj navodi da je protiv tog nacrta odluke i namjere tuženika da otkaže ugovor o radu tužitelju, tužitelj podnio zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa, poštom dana 6. travnja 2020.. U bitnome se u zahtjevu navodi kako otkaz ne

može biti zakonit ako odluka o otkazu nije potpisana i dostavljena radniku pisanim putem. Da se uistinu radi samo o nacrtu odluke, jasno je i po tome što je u samom tekstu nacrt odluke naveden kao posljednji radni dan, dan 16. travnja 2020., te je navedeno da nakon tog dana, tužitelj koristi pravo na razmjerni dio godišnjeg odmora. Kako je tužitelj proveo manje od tri mjeseca u radnom odnosu, a godišnje ima pravo na 20 dana godišnjeg odmora, godišnji odmor mu je trebao prema nacrtu odluke o otkazu ugovora o radu trajati svega 4 ili 5 dana, što bi bio dan 22. ili 23. travnja 2020.. Suprotno tome, tuženik je tužitelja odjavio s mirovinskog osiguranja dana 30. travnja 2020., pa je očito da je tuženik ili postupio po zahtjevu za zaštitu prava od dana 6. travnja 2020., ili da je na svoju ruku produživao otkazni rok tužitelju temeljem nacrt odluke o otkazu i usmenog produženja otkaznog roka učinjenog na svoju ruku. Ovakvo postupanje, smatra tužitelj, unosi pravnu nesigurnost i nemogućnost korištenja zahtjeva za zaštitu prava, a sve stoga što je odjava napravljena na dan koji po nijednom izračunu ne odgovara proteku otkaznog roka i godišnjeg odmora. Tužitelj ne zna temeljem čega je odjavljen s mirovinskog osiguranja, jer nema pisanu odluku o otkazu ugovora o radu, što mu onemogućuje daljnju pravnu zaštitu. Dodatno, tužitelj se temeljem usmene odluke o otkazu ugovora o radu ne može prijaviti na zavod za zapošljavanje radi dobivanja naknade za nezaposlenost i ostvarivanja drugih prava iz radnog odnosa, niti ima pravo na osnovno zdravstveno osiguranje kod zavoda za zdravstveno osiguranje. Zbog toga on trpi štetu od ovakvog postupanja poslodavca, a o svemu je već obavijestio nadležne inspekcijske službe. Tužitelj ističe da mu je probni rad trajao do 21. travnja 2020., a ako je odluka o otkazu i donesena, donesena je izvan roka u kojem se mogla takva odluka donijeti. Nacrt odluke primio je na e-mail dana 3. travnja 2020., koja nije potpisana niti pečatirana, a u nacrtu otkaza piše datum 6. travnja 2020.. Stoga tužitelj smatra da je danom odjave, to jest danom 30. travnja 2020. dobio otkaz ugovora o radu. Činom odjave je tuženik na jasan način ostvario svoju namjeru da otkáže ugovor o radu tužitelju, a kako je kao razlog odjave navedeno nezadovoljenje na probnom radu iako je vrijeme probnog rada isteklo dana 21. travnja 2020., ovo dodatno odluku o otkazu čini nezakonitom. Odluka o otkazu ugovora o radu, bez obzira radi li se o nacrtu odluke koja je poslana tužitelju e-mail/om, dakle, bez pisane forme i bez uručenja, bilo odluka koja je eventualno donesena pisano ili usmeno, a temeljem koje je donesena je nezakonita. Nezakonitost se ogleda u tome što je jedini razlog ovom otkazu potreba tuženika za smanjivanjem troškova radne snage i u isto vrijeme privlačenje sredstava za očuvanje radnih mjesta povodom mjera Vlade Republike Hrvatske u suzbijanju ekonomskih učinaka pandemije bolesti Covid-19 uzrokovane virusom SARS-CoV-2. Tužitelj smatra kako je motivacija za donošenje odluke namjera tuženika da prevari zavod za zapošljavanje. Naime, u tijeku je isplata naknada za održavanje radnih mjesta i tuženik se prijavio za poticaje za održavanje 30 radnih mjesta. Radi se o iznosu od 100.000 kn mjesečno te se očekuje njihova isplata tijekom tri mjeseca, kao i otpis doprinosa i poreza na plaće, što ukupno iznosi oko 500.000 kn poticaja tuženiku koje će primiti iz državnog proračuna. Bitan uvjet za isplatu ovih sredstava je održavanje broja radnih mjesta, što tuženik ne bi mogao ispuniti da je tužitelju otkazao ugovor zbog poslovno uvjetovanih razloga. Nadalje da je iz priloženih poruka koje je s tužiteljem izmijenio Hrvoje Tandara, jasno da se ne radi o nikakvom otkazu zbog nezadovoljenja na probnom radu, nego isključivo o otkazu koji je motiviran namjerom tuženika da promijeni bitne elemente ugovora o radu s tužiteljem na način da sam tužitelj pristane na promjene ugovora o radu bez dobivanja otkaza s ponudom izmijenjenog ugovora o radu. Promjene su trebale dovesti do toga da tužitelj po nalogu tuženika otkáže ugovor o radu, te se zaposli kod tuženika na određeno vrijeme na dva mjeseca, za neto plaću od 3.500 kn. O ovome su na nagovor

tuženika, tuženik i tužitelj razgovarali u više navrata, a kad je u medijima proglašeno da bi naknada koju poslodavci imaju primiti iz državnog proračuna radi očuvanja radnih mjesta mogla iznositi ne prvotno najavljenih 3.250 kn nego 4.000 kn, tuženik je baš pozivanjem na taj novi iznos naknade, i dalje nagovarao tužitelja da ostane raditi kod tuženika i da promisli tijekom noći i u kasnijim danima. Tužitelja je tako u više navrata kontaktirao Hrvoje Tandara, Josip Muller – koji je izvršni direktor tuženika, i sam osnivač i direktor tuženika, Božo Lovrić. U svim tim komunikacijama su tužitelju iskazivali kako su zadovoljni njegovim radom, nagovarali ga na to da pristane na paket aranžman po kojem bi njemu plaća bila prepolovljena i ugovor promijenjen u ugovor o radu na određeno vrijeme, i najavljivali mu kako će mu se prava vratiti na staro čim se za to steknu uvjeti. Isti paket aranžman je tuženik nudio i kolegici tužitelja iz istog odjela Ines Kobetić, i to javno, putem telefonskog razgovora na kojem je Hrvoje Tandara objašnjavao kako je tuženik u teškoj financijskoj situaciji zbog virusa i kako trebaju smanjiti troškove. Dodatno, u jednom telefonskom razgovoru je Božo Lovrić, u želji da zadrži tužitelja kao radnika, izjavio kako tužitelju može ponuditi da radi plaću u neto iznosu od 4.700 kn, samo da ostane raditi za tuženika. Ovo sve ukazuje na potpunu nelogičnost u postupanju tuženika kad je odjavljivao tužitelja s mirovinskog osiguranja. Kad je i to tužitelj odbio i zatražio da dobije otkaz zbog viška, poslovno uvjetovani otkaz, jer je očito da je to jedini razlog i jedina motivacija koju tuženik ima u cijelom ovom pokušaju korištenja teške situacije na tržištu rada i korištenja vladinih poticaja, tuženik je pristao na to, da bi kasnije to opozvao jer mu to nije u interesu. Tužitelj ističe da je cijelo to vrijeme radio od kuće temeljem nepostojeće odluke na vlastitom računalu, bez osiguranja minimalnih uvjeta zaštite na radu. Tijekom tog rada i dalje je dobivao interne naloge za rad pa je jasno da se ne radi o nikakvoj njegovoj nesposobnosti nego upravo iz trajanja otkaznog roka i početka tjeka otkaznog roka od ponedjeljka, za tri dana, je namjera tuženika bila da ga prisili da postupi po njihovoj želji. Dokaz da je tome tako je i notorna činjenica da je poslodavac post datirao nacrt odluku o otkazu ne bi li otkazni rok pokrio i dane rada na kampanji za Ruf i druge poslove. U odnosu na ispriku zbog pritisa koje je tuženik učinio prema tužitelju s ciljem da tužitelj pristane na izmjenu bitnih elemenata radnog odnosa i da tu ispriku objavi na način da je može pročitati svaki radnik tuženika, tužitelj navodi da mu je to iznimno bitno s obzirom na to da je u telefonskim pozivima koje su mu upućivali brojni kolege, saznao da Josip Muller i Božo Lovrić, govore kako je tužitelj dobio otkaz jer nije zadovoljio na probnom radu, a izostavljaju prave razloge za otkaz. Ovo izravno predstavlja kršenje časti i ugleda tužitelje među kolegama i s osobama koje radnici tuženika dolaze u kontakt, jer je potpuno izlišno govoriti koliko u našoj kulturi znači kad se o nekome pročuje da je dobio otkaz jer nije zadovoljio na probnom radu. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže presuditi kako je to sadržano u izreci ove presude pod I..

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu i tijekom postupka navodio da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, u kojem smislu se predlagalo odbacivanje tužbe odnosno odbijanje tužbenog zahtjeva, uz nadoknadu parničnih troškova, kod čega je tuženik u bitnome iznosio da je dana 3. travnja 2020. donio Odluku o otkazu radnog odnosa tužitelja zbog nezadovoljstva njegovim radom u probnom roku. Tužitelj je Odluku zaprimio putem e-mail/a te je u odnosu na istu uputio zahtjev za zaštitu prava istoga dana putem svoga punomoćnika. Navedeno proizlazi iz dokumentacije koju je dostavio tužitelj. Tuženik smatra da iz navedenog proizlaze bitne činjenice, i to da je tužitelj zaprimio predmetnu Odluku o otkazu i da je upoznat sa sadržajem iste, te da je uputio zahtjev za zaštitu prava tražeći ukidanje navedene Odluke. Dakle, netočna je interpretacija da bi se radilo o nacrtu Odluke, da ista nije donesena, itd.. Naime, da je

Odluka zaprimljena jasno proizlazi iz zahtjeva za zaštitu prava temeljem kojeg na detaljan način tužitelj traži poništenje Odluke smatrajući da su mu prava iz radnog odnosa povrijeđena. Obzirom da tuženik nije odgovorio tužitelju na upućeni zahtjev, to se prije svega ističe prigovor prekluzije roka na podnošenje tužbe u ovom postupku, pa shodno navedenom predlaže sudu donijeti rješenje o odbačaju iste. Podredno, tuženik ističe da je donio Odluku o otkazu ugovora o radu isključivo iz razloga nezadovoljstva radom u probnom roku. Navedeno jasno proizlazi iz Odluke o otkazu. Pri tome je tuženik uredno ispoštovao sve zakonske odredbe, od prava na otkazni rok, korištenje bolovanja tužitelja, kao i godišnjeg odmora. Tužitelj je po primitku Odluke o otkazu bio na bolovanju do 9. travnja 2020., otkazni rok je trajao 75 dana i korištenje pripadajućeg godišnjeg odmora 5 dana. Stoga je tužitelj i objavljen sa mirovinskog osiguranja dana 30. travnja 2020., u kojem smislu onda tuženik smatra da su svi propisi u cijelosti poštovani, kojim slijedom se predlagalo odbacivanje tužbe odnosno odbijanje tužbenog zahtjeva, uz naknadu parničnih troškova tuženiku.

3. Tijekom postupka prvostupanjski sud donio je presudu i rješenje dana 27. siječnja 2023. poslovnog broja Pr-2223/2020 (kojom je tužba djelomično odbačena, dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev odbijen, str. 98-108 spisa), koju je Županijski sud u Zagrebu svojom odlukom poslovnog broja GŽ R-400/2023 od 30. rujna 2025. (str. 145-153 spisa) djelomično potvrdio te djelomično ukinuo te je predmet u tom dijelu vratio prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

4. Sud je u svrhu utvrđenja činjeničnog stanja tijekom ponovljenog postupka izvršio uvid u nacrt Odluke o otkazu ugovora o radu tijekom probnog rada od 6. travnja 2020. (str. 8-9 spisa), preslike poruka (str. 10-14 spisa), Zahtjev za zaštitu prava od 3. travnja 2020. (str. 15-18 spisa), presliku potvrde sa HZMO-a (str. 20-21 spisa), presliku prijave sa HZMO-a (str. 22 spisa), presliku potvrde o primitku, s prilogom (str. 37-41 spisa), Odluku o otkazu ugovora o radu tijekom probnog rada od 6. travnja 2020. (str. 45-46 spisa), Zapisnik Državnog inspektorata (str. 47-50 spisa), obračunske isprave (str. 51-58 spisa) i Ugovor o radu od 20. siječnja 2020. (str. 73-77 spisa), kao što je saslušan i sam tužitelj te zakonski zastupnik tuženika Božo Lovrić, oboje na ročištu održanom 28. listopada 2021. (str. 65-69 spisa), te tužitelj i dopunski na ročištima održanima 8. ožujka 2022., 19. siječnja 2023. i 17. srpnja 2026. (str. 78-82, 89-90, 281-283 spisa), kao i svjedoci Josip Muller, Hrvoje Tandara i Ines Kobetić, svi na ročištu održanom 8. ožujka 2022. (str. 78-82 spisa).

5. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN, 53/91 i dr.) sud je utvrdio da je konačno postavljeni tužbeni zahtjev tužitelja od 27. veljače 2026. u cijelosti neosnovan.

6. S obzirom na prethodno navedene suprotstavljene tvrdnje stranaka, tijekom postupka su izvođeni predloženi dokazi, tj. izvršen je uvid u priloženu dokumentaciju te su saslušane stranke kao i naprijed spomenuti svjedoci, te je utvrđeno sljedeće činjenično stanje:

- da su tužitelj kao radnik i tuženik kao poslodavac 20. siječnja 2020. sklopili Ugovor o radu na neodređeno vrijeme za obavljanje poslova radnog mjesta "Digital marketing specialist" sa početkom rada 21. siječnjem 2020.,

- da je čl. 2.2. ugovoreno da se radni odnos zasniva uz uvjet probnog rada u trajanju od 3 mjeseca, a čl. 2.3. da ukoliko radnik tijekom probnog rada ne postigne zadovoljavajuće radne rezultate, poslodavac može otkazati ugovor o radu uz otkazni rok od 15 dana,
- da je tužitelj početkom travnja 2020. sa nadređenom osobom i zaposlenikom tuženika Hrvojem Tandarom razmjenjivao mobitelom tekstovne poruke u sklopu kojih su razmatrane ponude o uvjetima nastanka rada te iz poruka upućenih 1. i 2. travnja 2020. proizlazi da se razgovaralo o visini plaće koju tuženik nudi tužitelju, a tužitelj je dao do znanja da ne bi prihvatio ponudu, mada je svjestan da tuženik nema velikog izbora, ističući da cijeni ponudu i da zna da je dan maximum, te zaključujući da mu je 15. travnja zadnji radni dan (+ godišnji) i da može biti na raspolaganju do 1. svibnja bez ikakve naknade, što da mu nije problem,
- da je tužitelj putem e-mail/a 3. travnja 2020. od strane zaposlenika tužitelja Hrvoja Tandare zaprimio Odluku o otkazu ugovora o radu tijekom probnog rada, koji je datiran sa 6. travnja 2020. i koja nije bila potpisana,
- da je navedenom odlukom u odnosu na razlog za otkaz ugovora o radu istaknuto: *"Poslodavac je za vrijeme trajanja probnog rada utvrdio da profil radnika ne zadovoljava potrebe radnog mjesta kojeg je Poslodavac postavio i definirao Ugovorom o radu te da rezultati angažmana Radnika ne ostvaruju očekivane i željene efekte ne poslovanje Poslodavca....Poslodavac je stoga zaključio da Radnik nije zadovoljio tijekom probnog rada i ne postiže odgovarajuće radne rezultate te sukladno tome otkazuje Ugovor o radu."*,
- da tuženik nije dostavio tužitelju potpisanu odluku o otkazu ugovora o radu te je izvršio njegovu objavu pri Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje sa danom 30. travnja 2020., kako to slijedi iz potvrde i prijave o prestanku osiguranja za tužitelja (str. 20 i 22 spisa) te pri Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje, a što nije sporno,
- da je tužitelj putem punomoćnika tuženiku 3. travnja 2020. poslao zahtjev za zaštitom prava protiv odluke o otkazu ugovora o radu,
- da je tuženik u tijeku prvostupanjskog postupka podneskom od 1. ožujka 2021. dostavio potpisanu i žigom tuženika ovjerenu Odluku o otkazu ugovora o radu tijekom probnog rada koja je datirana s danom 6. travnja 2020., i koja sadržajno u cijelosti odgovara nacrtu te Odluke koju je uz tužbu priložio tužitelj.

7. Materija probnog rada je uređena odredbom čl. 53. Zakona o radu (NN, 93/14 i dr., dalje: ZR, kod čega se u ovom postupku ne primjenjuje Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o radu iz 2022. tj. čl. 20. istog kojim je mijenjan čl. 53. ZR-a, sve u smislu prijelazne i završne odredbe čl. 63. Zakona o izmjenama i dopunama iz 2022., koja odredba propisuje da će se postupci započeti prije stupanja na snagu tog Zakona /objavljen u NN, 151/22 dana 16. prosinca 2022., stupio na snagu 1. siječnja 2023. odnosno 1. srpnja 2023. te 1. siječnja 2024., u smislu prijelazne i završne odredbe čl. 67./ dovršiti prema odredbama ZR-a iz NN, 93/14, 127/17, 98/19, što se onda odnosi na ovaj postupak koji je započet tužbom od 4. svibnja 2020.) te je u st. 3. istog članka navedeno da nezadovoljavanje radnika na probnom radu predstavlja posebno opravdan razlog za otkaz ugovora o radu, dok je u st. 4. istog članka propisano da se na takav otkaz (koji se spominje i u čl. 115. st. 1. toč. 4. citiranog Zakona) ne primjenjuju odredbe ZR-a koje uređuju otkaz ugovora o radu, osim čl. 120. (pisani oblik otkaza), čl. 121. st. 1. (tijek otkaznog roka) i čl. 125. (sudski raskid ugovora o radu) tog Zakona.

8. Uvidom u predmetnu Odluku o otkazu (nepotpisana verzija je identična s potpisanom te pečatiranom Odlukom dostavljenom tijekom postupka, kako je već

rečeno) utvrđeno je da tuženik već u naslovu iste naznačava da bi se radilo o otkazivanju vezanom za probni rad te da se kao razlog otkazivanja (toč. 1. izreke Odluke) navodi nezadovoljavanje radnika na probnom radu, pri čemu se i tuženik poziva (u obrazloženju Odluke) na prethodno citiranu odredbu čl. 53. st. 3. ZR-a.

9. Tim slijedom valjalo je onda zaključiti da je predmetni otkaz zakonit budući da ZR izričito u odnosu na probni rad propisuje da se ugovor o radu može otkazati uslijed pozivanja poslodavca na nezadovoljavanje radnika na istom, što sukladno zakonskim odredbama poslodavac ne mora posebno obrazlagati niti objektivizirati, uzimajući u obzir da se svrha instituta probnog rada očituje u zakonitom i autonomnom pružanju mogućnosti poslodavcu da u ugovorenom roku probnog rada izvrši provjeru učinkovitosti, znanja, osobina i sposobnosti radnika za obavljanje određenog posla te da u slučaju nezadovoljstva može autonomno otkazati ugovor o radu pri čemu se takva odluka ispituje primjenom odredbe čl. 53. st. 3. i 4. ZR-a, tj. proizlazi da bi se u slučaju nezadovoljavanja na probnom radu (što utvrđuje poslodavac, bez obveze objektiviziranja svojih prosudbi) radilo o zasebnom i to posebno opravdanom razlogu za otkazivanje, i koji otkaz nije potrebno posebno obrazlagati.

10. Na taj način onda nije bilo moguće prihvatiti suprotne navode tužitelja (npr. iz podneska od 6. srpnja 2026.) uzimajući u obzir i da je pravomoćno odbijen dio tužbenog zahtjeva koji se odnosio na tvrdnje tužitelja o diskriminatornom i šikanoznom ponašanju tuženika, uz traženje pisane isprike. Pritom je uzeta u obzir i već navedena činjenica da je tužitelj Odluku o otkazu zaprimio putem e-mail/a, no predmetna nepotpisana Odluka je sadržajno istovjetna potpisanoj Odluci, s tim da je tužitelj kao radnik osporio i zatražio zaštitu prava već u odnosu na prvotno dostavljenu Odluku, kod čega se nesporno radilo o razdoblju epidemije Covid-19, i kroz koje razdoblje je tužitelj radio od kuće te je komunicirao s poslodavcem putem elektronske pošte, na koji način je onda takvu vrstu dostave valjalo prihvatiti i u odnosu na Odluku o otkazu koju tužitelj pobija u ovom postupku.

11. U tom smislu valjalo je odbiti dio tužbenog zahtjeva kojim se traži utvrđenje nezakonitosti otkaza (ad. 1. tužbenog zahtjeva), kojim slijedom onda tužitelj sukladno odredbi čl. 125. ZR-a ne ostvaruje pravo na sudski raskid ugovora o radu i naknadu štete zbog istog jer sud nije utvrdio da je otkaz poslodavca nedopušten, pa je valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kako je on postavljen u točki 2.i 3. predloženog petita.

12. Tim slijedom odlučeno je kao pod točkom I. izreke ove presude.

13. Odluka o parničnim troškovima temelji se na odredbi čl. 154 st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN, 53/91 i dr.), a trošak je odmjeran tuženiku koji je bio zastupan po odvjetniku temeljem VPS od 6.789,82 eur / 51.157,90 kuna, temeljem važeće Odvjetničke Tarife i to za zastupanje na ročištima održanim 16. veljače 2021., 8. travnja 2021., 28. listopada 2021., 8. ožujka 2022., 19. siječnja 2023., 17. prosinca 2025. i 17. srpnja 2026., za svako u visini od 100 bodova (Tbr. 9.t.1., 7.t.1.), te za sastav podnesaka od 1. lipnja 2020. i 2. ožujka 2021. za svako u visini od 100 bodova (Tbr. 8.t.1., 7.t.1.), što ukupno iznosi 900 bodova, a odmjerenih temeljem vrijednosti jednog boda od 2,00 eur što iznosi 1.800,00 eur, na koji iznos je valjalo pridodati PDV u visini od 450,00 eur, pa je ukupni parnični trošak tuženiku priznat i dosuđen u visini od 2.250,00 eur, kod čega tuženiku nije priznata nagrada za zastupanje na ročištu 14. listopada 2020. jer je to ročište odgođeno o čemu je bio obaviješten. Kako je u cijelosti

izgubio ovu parnicu to tužitelj nema pravo na nadoknadu parničnih troškova, što uključuje i troškove žalbenog postupka, s obzirom na konačni ishod spora (odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti).

14. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke ove presude.

Zagreb, 8. listopada 2026.

Sudac:
Domagoj Franjo Frntić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u pisanom obliku putem ovog suda u pet (5) istovjetnih primjeraka u roku od petnaest (15) dana, a o žalbi odlučuje nadležan Županijski sud.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-5cfb0**

Kontrolni broj: **0d065-b32c7-548fb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.